ԱՒԵՏԱՐԵՐ

ՏՂԱՅՈՑ ՀԱՄԱՐ

«ԹՈՂ ՏՈՒԷՔ ՄԱՆՐ ՏՂՈՑԸ ՈՐ ԻՆՏԻ ԳԱՆ» ՂՈՒԿ. ԺԸ. 16։

ՀԱՏՈՐ ԻԹ. ԿՈՍՏԱՆԴՆՈՒՊՈԼԻՍ, ՕԳՈՍՏՈՍ 1, 1900 ԹԻԻ 8

ՊՕՂՈՍԻ ՆԱԻԱԲԵԿՈՒԹԻՒՆԸ

Ծովային փոթորիկը միշտ սոսկալի է. բայց հիմակուան մեծ չոգենաւները չատ չեն վախնար անկէ, եթէ ընդարձակ ծովու մէջ գտնուին և չաքուին մեքենաները։ Պօղոսի օրերը երբ նաւերը բաղդատապէս փոքր էին և անոնց յառաջ չարժելու միակ միջոցը առագաստներն ու թիերն էին, փոթորիկը չատ մը աւելի վտանգաւոր է։ և դրեթէ չատ փոթորիկի միջո[illegible] [illegible] [illegible] [

նուաճ այն երկու հարիւր եօթանասուն նրվեց անձերէն միայն Պօղոս ղուարթ և անխռով էր կատաղի փոթորիկին առեղը, և իր օրինակովը յոյս ներշնչեց միւսներուն։ Պօղոս ազատուեցաւ ջրեղէն դերեզմանէ, վասն զի Աստուած տակաւին անոր կատարել տալու գործ ունէր։ Երբ այդ գործը կատարուեցաւ, Պօղոսի թշնամիներուն թոյլ տրուեցաւ սպաննել զանիկա։ Թշնամիները կարծեցին թէ իրենք յաղթեցին, բայց եթէ կարող ըլլային տեսնել առաքեալը երբ ընդունեց մարտիրոսական պսակը իր ցերօլ ձեռքէն, պիտի համոզուէին թէ ճշմարիտ յաղթականը ան էր։

ԻՆՔԶԻՆՔ ԾԱԽԵԼ

Փորէքչընվիլցի երկրագործ մը այդ քաղաքին մէջ բեռ մը եգիպտացորեն ծախելէ օր մը։ Երբ սայլը բեռովը մէկտեղ կը կըշռուէր, խարդախութեամբ կոխեց կշիռին թաթին վրայ և յետոյ սայլը մէկ կողմ քաշեց պարպելու համար։ Երբ դատարկ սայլը կըշռուեցաւ, մեծ ղժուարութիւն ըրաւ որ ինք մէջը չդանուի, և ուրախ եղաւ որ գնողը խարեց վարպետութիւնով մը։ Յորին գնողը կանչեց զանիկա, և բեռան հաշիւը ընելէն ետքը ստակը լման վճարեց անոր։ Մինչ երկրագործը իր վերարկուն կը կոճկէր երթալու համար, գնողը քաղցրութեամբ ըսաւ անոր որ իրեն հետ սիկար մը ծխէ, և խօսեցաւ հունձքերու վրայ և տխարներու գնոյն վրայ, նաև Մէյրիլլ վէյրի երկաթուղիին շինութեան վերաբերեալ բաներու վրայ։ Երկրագործը սկսաւ նստած տեղը շարժիլ անհանգստութիւն ղդալով իր տան գործերուն համար։ Վերջապէս ա՛լ չկրցաւ կենալ, և ըսաւ թէ պէտք է որ երթայ։ Եգիպտացորենը գնողը ըսաւ հանդարտութեամբ թէ ինք այդպէս չխորհիր, թէ կը խորհի որ երկրագործը ծախու առած է անոր ամբողջ ծանրութիւնովը, և վճարած է անոր իր գինը, և թէ ինք իր ուզածին պէս կրնայ գործածել իր ստացուածքը։ Եգիպտացորենը ծախողը տեսաւ թէ ինք իրաւ ծախած էր ինքզինք, գէթ միաքով մը։ Իր խարդախութիւնը խոստովանեցաւ և չիտկեց հաշիւը։ Հիմա երբ չուկան յորեն տանի, չկայիր կշիռին թաթին վրայ կամ ծախեր ինքզինք իր բեռան հետ։

Շատ տղաք իրենքզիրենք կը ծախեն աւելի աժան գնով։ Ա՛յն տղան որ կը ստէ, կ'երդնու կամ կը գողնայ, և այսպէս կը կորնչնէ իր նկարագիրը և համբաւը, ինքզինք կը ծախէ մեղքին ու Սատանային, և թէպէտ իր գինը չընդունի, ծախու առնողը զանիկա իրեն ստացուածք կ'ընէ։

ՁԱՄԲՈՐԴՈՒԹԵԱՆ ԿԱՌՔԵՐ

Այսօր ճամբորդութեան երկու իրարմէ շատ տարբեր կերպերու պատկերներ կը դնենք հոս։ Մէկը շատ հասանական է որ հազարաւոր տարիներէ հետէ կայ։ Միւսը ներկայ գիւտութեան և հնարքի արդիւնք է, և զարմանքով պիտի լեցնէր մեր նախնիքները որոնք ցամաքիններով Դանուբս սկիզբները կ'ապրէին։ Առաջին պատկերը ձախոնական է։

Թերևս շատեր լսած են ճիրինքիչային կամ մէկ մարդէ քաշուող կառքին վրայով որ շատ կը գործածուի ձախոնի մէջ։ Այս պատկերին մէջ ճամբորդելու աւելի պարզ կերպ մը կայ։ Ուր որ ճամբաները դէշ են, ճիրինքիչա նստիլը ոչ ապահով է և ոչ հանգիստ, և ամռան աւելի կ'ընդարուի։ Վստահ ենք թէ տիկինը չարտորար և երբեք սիրտը չնեղանար երբ իր բեռնակիրները կ'ուզեն քիչ մը հանդչիլ և ծխել։ Ինչպէս թուրքիոյ նոյնպէս ալ ձախոնի մէջ փայտէ ոտքի ատաններ (նալըն) կը գործածուին, ձախոնցի ոչ մէկ տիկին կամ օրիորդ

իր արդուզարդը կատարեալ կը սեպէ առանց հովանոցի մը։

"ԱՆՈՐ ԱՆՈՒՆԸ ԻՐԵՆՑ ՁԱԿԱՏՆԵՐՈՒՆ ՎՐԱՑ ՊԻՏԻ ԸԼԼԱՑ"

"Աստուած ի՞նչպէս կը գրէ, հայրիկ," հարցուց փոքրիկ Եւա։ "Ի՞նչ գրել," հարցուց հայրը կարդացած գիրքին վրայէն աչքը վերցնելով։ Եւա ելաւ ցածուկ աթոռէն որուն վրայ կը նստէր՝ գիրքը ձեռքը, և հօրը մօտեցաւ։

Կիրակի իրիկուն էր, և աստղք երկուքը տունը կը կենային երբ մայրը եկեղեցի գացած էր։

"Տես, ի՛նչ կ'ըսէ," ըսաւ Եւա, գիրքը ծունկին վրայ դնելով և մատովը ցուցնելով տեղը ուր գրուած էր այդ խօսքը։ Ցետոյ կարդաց զանիկա, "Ու անոր անունը իրենց ճակատներուն վրայ պիտի ըլլայ։" "Աստուած ի՞նչպէս կը գրէ, հայրիկ։" Հայրը վար դրաւ գիրքը և աղջիկը ծունկին վրայ առաւ։ "Աստուած երբեք չգրեր ատիկա," ըսաւ։ "Զգրե՞ր," պոռայ Եւա զարմանքով։ "Հապա ի՞նչպէս կը գրուի։" "Բաներ կան որ իրենք-զիրենք կը գրեն," ըսաւ հայրը։ Եւա այնպէս մը նայեցաւ որ իրմէ թէ չհասկցաւ։ Բայց խորհեցաւ թէ ճշմարիտ ըլլալու էր, ինչու որ հայրն էր ըսողը։ Եւ սպասեց որ հայրը բացատրէ։

"Երբ մեծ հօրդ արձամազոյն մազերուն վրայ կը նայիս," ըսաւ հայրը, "ինչ կը տեսնես թէ գրուած է հոն։ Անիկա շատ ծեր մարդ մըն է, այնպէս չէ՞," շարունակեց հայրը, մինչ Եւա կը վարանէր։ "Ո՞վ գրեց զանիկա հոն," "Ինքնիրեն գրուեցաւ," ըսաւ Եւա։ Հայրը գլխովը հաւանութեան նշան ցուցուց։ "Շիտակ է," ըսաւ։ "Որ բատ օրէ, տարուէ տարի եկան ճերմակ մազերը, մինչև որ վերջապէս բոլորովին գրուեցան այնպէս պարզ կերպով՝ երբ թէ մէկը դիտէ և մեծ առած և թ[illegible] գրած է որ կարդաս։ Ու[illegible] նիդ վրայ կը նայիմ, ի՞[illegible] տեսնեմ հոն։ Ես տես[illegible]

թէ «Այս աղջիկը ա՛լ պէպէք մը չէ հիմա, ինչու որ բոլոր ակռաները լման են և կրնայ հացի կեղև ուտել։» Անիկա ինքնիրեն կը գրուէր այն առենէն ի վեր երբ առաջին ակռադ բուսաւ, երբ մայրդ կը պարսպներ քեզ բոլոր գիշերը, ինչու որ չատ կը ցաւէր ակռայիդ տեղը։" Եւս խնդաց։ «Գրե՛ լու ի՞նչ անսովոր կերպ է այս," ըսաւ։ «Երբ փոքր աղջիկներ դաժան և անհնազանդ ըլլան," շարունակեց հայրը, «ո՞ւր կը գրուի։ Երբ նորէն չարութիւն մը ընես, հայելին նայէ, և տես։" «Գիտեմ," ըսաւ Եւս, «անոնց երեսներուն վրայ, այնպէս չէ՞։" «Ու երթէ բարի ըլլաս։" «Դալտնալ երեսներուն վրայ։ Ա՞յդ է այն խօսքին նշանակութիւնը։' «Այս է," ըսաւ հայրը։ Ինչու որ երթէ չարութիւն ընենք մեր բոլոր կեանքերուն մէջ, մեր երեսներուն վրայ կը գրուի այն, այնպէս մը որ ոչ մէկը կարող է ջնջել։ Բայց երթէ բարի ըլլանք, հրեշտակները մեր ճակատներուն վրայ պիտի կարդան թէ մենք Աստուծոյն ենք։ Ուրեմն չանցնիք օր ըստ օրէ չարունակ գրել ղայն։

ՌՈՒՍԱԿԱՆ ԱՌԱԿ ՄԸ

Օր մը գեղացի մը քանի մը սագ կը տանէր մերձակայ քաղաք մը, ուր կը յուսար ծախել զանոնք։ Գեղացին երկայն գաւազան մը ունէր իր ձեռքը, և ճչմարիտը խօսելով՝ իր սագերուն չատ հոգ չէր տաներ զանոնք վարած միջոցին։ Իրեն խելքը միտքն էր զանոնք ժամանակին չուկայ տանիլ և չահ ընել։ Եւ ոչ միայն սագերը, հապա մարդիկ ալ պէտք էր նեղուէին երթէ չահու արգելք ըլլային։ Բայց սագերը խնդրին վրայ այս աչքով չէին նայեր, և երբ հանդիպեցան ճամբորդի մը որ ճամբուն քովէն կը քալէր, անոր գանգատեցան ղիրենք վարող գեղացիին դէմ։ «Ո՞ւր կրնաք գտնել մեզմէ աւելի թշուառ սագեր։ Տես, այս գեղացին ի՛նչպէս աճապարանքով կ'երթայ այս ու այն կողմ, և մեզ ճիշդ անանկ կը վարէ որ իբր թէ հասարակ սագերը ենք։ Տգէ՞տ մարդ, բնաւ չխորհիր թէ պարտաւոր է յարգել մեզ, ինչու որ մենք նշանաւոր սերունդն ենք բուն այն սագերուն՝ որոնց միջոցով Հռոմ ժամանակաւ փրկուեցաւ, այնպէս որ ի պատիւ անոնց տօն մը հաստատուեցաւ։" «Բայց ի՞նչ բանի մէջ նշանաւոր ըլլալ կը յուսաք," հարցուց ճամբորդը։ «Ինչու որ մեր նախնիք . . . ։" «Ա՛յո, գիտեմ, ես կարդացած եմ ատոր վրայով ամէն բան։ Ինչ որ կ'ուզեմ գիտնալ՝ սա է թէ դուք անձամբ ի՛նչ բարիք ըրած էք։" «Ի՞նչ. մեր նախնիք փրկեցին Հռոմը։" «Ա՛յո, այո, բայց դուք այդ տեսակ ի՞նչ գործ ըրած էք։" «Մե՞նք։ Ո՛չինչ։" «Ուրեմն դուք ինչի՞ կու գաք։ Ձեր նախնիքները խաղաղութեան մէջ թողէք։ Անոնք պատիւ ստացան իրենց գործերուն համար. բայց դուք, բարեկամներս, միայն խորովուելու կու գաք։"

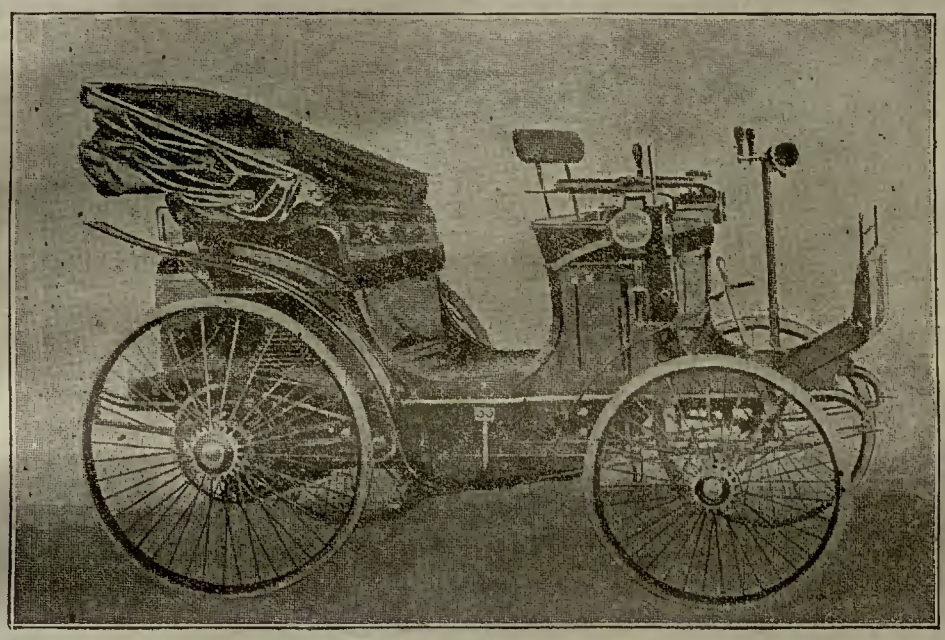

ԱՌԱՆՑ ՁԻՒՈՒ ԿԱՌՔԵՐ

Հոս կայ ուրիշ կառք մը որ ջարմանալի տարբերութիւն մը կը ցուցնէ ձափոնական սեռուին հետ բաղդատելով։ Ա՛յն է անձի, այսինքն՝ առանց ձիու կառքը, նոր հնարք մը որ կը թուի թէ չուտով պիտի ընդհանրանայ։ Մինչև հիմա դլխաւորապէս իրրև նորութիւն և իբրև զբօսանք կը գործածուէր, թէպէտ կարդացինք վերջերս թէ Ամերիկեան քաղաքի մը մէջ թղթատարական պաշտօնեաները նամակները, լրագիրները, ևն., այսպիսի կառքեր հեծած կը ցրուեն։ Այդ կառքերը ձիերով քաշուող կառքերէն աւելի առաւելութիւններ ունին։ Նախ, առաւելութիւն մը տեղի խնայողութիւնն է, վասն զի ձիերը փողոցին մէջ կառքերուն չափ տեղ կը գրաւեն։ Այնուհետև վատնդ պիտի չկայ նայ ձիերուն վախնալուն, ոչ ալ անդիմադրելի զանոնք արագ վազցնելու համար։ Հարթ դետնի մը վրայ, ուր ճամբան աղէկ չինուած է, այդ անձի կառքերը ժամը 25 հաղարամեթր կրնան երթալ։ Ամէն տարի զարգացումներ կ'ըլլան անոնց վրայ, և գրեթէ չունինք տարակոյս թէ ուրիշ քառորդ դար մը անցնելէ առաջ Եւրոպայի և Ամերիկայի քաղաքներուն մէջ ա՛նքան պիտի ընդհանրանան անոնք որքան ձիերով քաշուած այժմու կառքերը։ Հոս ցուցուած կառքը գաղղիոյ մէջ շինուած է, և կը մտնէ քարիւղով որ կազի կը փոխուի։ Ուրիշները ելեկտրականութիւնով կը մղուին։

ՑԻՇԱՏԱԿԱՑ ԴԻՐՔԸ

Երբեմն վարժապետները գիրք մը կը պահեն որուն մէջ իրենց աշակերտներուն անունները գրուած են։ Եւ վարժապետը ամէն իրիկուն ամէն մէկ անունի առջև թուանշանները կը դնէ, որոնք կը ցուցնեն աշակերտներուն այդ օրուան մէջ ունեցած վարքը և ուսման ասպիճանը։ Այդ գիրքին մէկ կ'արձանագրուի դասերուն մէջ տղոց ունեցած ամէն մէկ սխալն ու անյաջողութիւնը, և ամէն անհնազանդութիւն որ կ'ըսանայ վարժապետը։ Բայց կան շատ բաներ զորոնք այդ գիրքը չպարունակեր։ Վարժապետը չկրնար գիտնալ ամէն ինչ որ կ'անցնի կը դառնայ դպրոցի սրահին մէջ, և կան մեղքեր զորոնք ոչ ոք կրնայ տեսնել։ Զար խորհուրդները, չարամիտ ծրագիրները, այն գործերը զորոնք տղաք պիտի կատարէին եթէ համարձակէին, բարկութեան, ատելութեան, ապըստամբութեան, նախանձու և ուրիշ չար կիրքեր մարդուս աչքը չկրնար տեսնել, երկրաւոր դրիչ չկրնար արձանագրել։ Բայց կայ աչք մը որ կը տեսնէ այդ ամէնը, և կայ յիշատակ մը որուն մէջ ամէնը գրուած է։ «Տէրոջը աչքերը ամէն տեղ չարերը ու բարիները կը դիտեն։" Եւ դատաստանին օրը գիրքերը պիտի բացուին և անոնց մէջ գրուածներէն պիտի դատուին ամէնքը իրենց գործքերուն համեմատ։ Ցայտ. ի. 12։

Եթէ ըսեմ, Ամէնքը որ երբեք անհնազանդ եղած չեն իրենց ծնողքներուն, երբեք սուտ խօսած չեն, չար խօսք հանած չեն իրենց բերաններէն, երբեք բարկացած կամ անվայել ըն-

թացքի մէջ դանուած չեն, ամէնքը որ երբեք անիրաւութիւն մը ըրած չեն կամ չար խորհուրդ մը ունեցած չեն, թող ըսեն, "Ահա ես," քանի՞ հոգի պիտի ըսէ։ Աչխարհիս վրայ ոչ ոք կրնայ "ես բնաւ մեղք դործած չեմ," ըսել։ Եւ եթէ ամէն տղայ և աղջիկ որ կը կարդայ ասիկա, այս առենէն սկսելով բնաւ չընէ կամ չխորհի մեղանչական բան մը, տակաւին Աստուծոյ յիշատակայ դիրքին մէջ այն հին մեղքերը պիտի մնան սև և ղարհուրելի երևոյթով։

Ինչ կրնանք ընել անցեալին համար։ Զի՞ կրնար այն սոսկալի արձանագրութիւնը չնչուիլ։ Ո՛հ, երանելի, ուրախարա՞ր յոյս։ Աստուած կը ներէ անցեալը։ Ան կը լուայ ձեր մեղքերը երբ իրմէ խնդրէք Յիսուսի անունով։ Երբեմն մտիտի նշանները աւրած էք ձգախիժով, և այսպէս նորէն ճերմկցուցած և մաքրած էք Թուղթը։ Տէրը կ'ըսէ, "ես եմ, ես եմ, որ քու յանցանքներդ ինձի համար կը ջնջեմ, ու քու մեղքերդ ա՛լ պիտի չյիշեմ։" "Յիսուս Քրիստոսի արիւնը մեզ ամէն մեղքէ կը սրբէ։" Այնպէս կատարեալ կերպով կը սրբէ որպէս մարդիկ կարող չեն մաքրել։ Եւ երբ դիրքերը բացուին, անոնք որոնց դիրքի երեսները ճերմակ ու մաքուր են, պիտի մնանն ոսկի քաղաքը և երջանիկ պիտի ըլլան յաւիտեան։

ԱՆԴՂԸ ԵՒ ԲՈՒՅԱՒՈՐ ՕԶԸ

Երբ սահմանադրուիւ որոշող Միջազդային Յանձնախումբը նորէն աչքէ անցուց Միացեալ Նահանդներու և Մէքսիքոյի սահմաններու դիծերը, անոր հետ ընկերացող բնախոյզները բնական պատմութեան նմոյշներ հաւաքելին որոնք կառքի մը բեռ եղան։ Տր. Միլնս, որ իր օդնականներուն հետ թռչուններու և ստնաւորներու դրեթէ քսան հազար նմոյշներ հաւաքեց, Քալիֆորնիոյ անդղի մը և բոժոժաւոր օձի մը կտուին պատմութիւնը կ'ընէ որուն ականատես եղաւ Ստորին Քալիֆորնիոյ Բոքոխա լեռները հետազօտած միջոցին։

Ժամանակն էր առաւօտ, շատ կանուխ։ Խոշոր թռչունը բռնած էր օձը անոր դլխուն հասի կողմէն և կ'աշխատէր դէպ ի վեր ելլել իր դալարուն և մահացու բեռան հետ։ Օձը բռնող անդղը կ'երևնար թէ դիտէր թէ իր որսը ո՛րքան վտանդաւոր է։ Բեռը ծանր էր, վասն դի օձը իրր հինգ ոտք երկայնութիւն ուներ։ Թռչունը այնքան աղէկ բռնած չէր օձին մարմինը։ Օձը կը թուէր թէ կ'աշխատէր անդղին մագիլներէն ազատուիլ դէթ այնչափ մը որ կարող ըլլար խայթել զանիկա։ Անոր եռանկիւնի գլուխը երևցաւ որ ետ կը քաշուէր և կը հարուածէր անդղին փետուրները։ Մէկ երկու անգամ ըրաւ այսպէս, և յետոյ անդղը ճիչ մը արձակելով թող տուաւ իր որսը։ Թռչունը հաւանօրէն հինգ հարիւր ոտք վեր էր դիտողներէն։ Ապշած մարդիկը այն ատեն հազուադէպ տեսարանի մը հանդիսատես եղան։ Անդղէն զատ ուրիշ քիչ թռչուններ կրնային կատարել այսպիսի գործ մը։ Այն վայրկեանին որ օձը թռչունին մագիլներէն ազատուեցաւ, դէպ ի գետին ինկաւ հրացանի դնատակի պէս։ Թռչունն ալ դնատակի պէս սլացաւ անոր ետևէն, բռնեց զանիկա մինչ օդին մէջ կը դանուէր տակաւին, այնպէս ատստիկ մխելով մագիլները անոր մարմնին մէջ՝ որ մեռցուց օձը։ Ինչևիցէ, օձը դադրեցաւ գալարուիլէ, և անդղը սատանեցաւ դիմելդ լեռան մը կատար, հոն լափելու իր այնքան դժուարութեամբ ձեռք բերած կերակուրը։

Օձին անդղը չխայթելուն պատճառը սա միայն կրնայ ըլլալ որ օձին ակռաները անդղին մսին չկրցան հասնիլ անոր փետուրներուն խտութեան պատճառովը։

ՀԵԹԱՆՈՍԱԿԱՆ ԳԱՂԱՓԱՐՆԵՐ

Երբ Մր. Շէչատրի, Քրիստոնէութեան դարձած պրահմինը, իր աշխարհիս չուրջն ըրած ճամրորդութիւնը կատարեց և Հնդկաստան վերադարձաւ, տեսաւ որ շատեր ձաչնա իր եկեղեցիին մէջ հաւաքուած էին, լսելու համար թէ ի՛նչ զարմանալի բաներ տեսած էր ուրիշ երկիրներու մէջ։ Եկեղեցիին սիւներէն մէկուն վրայ անոր ճամրորդութեան քարտէսը կար, և ժողովուրդը որ Մր. Շէչատրիի խօսածները կը լսէր, անոր այցելած տեղերուն վրայով հարցումներ կ'ընէր։

"Պիտի դուարճանաք," կը դրէ ան, "մեր ժողովուրդէն մէկ քանիին ըրած հարցումներուն վրայ։ Անոնք հարցուցին թէ տեսա՞ծ էի մեծ հսկայ Բաուանը որ տասը երես և քսան բաղուկ ունի։ Թէ լունքան կամ Սէյլանը տակաւին ծովուն մէջ ընկղմա՞ծ է և կը շարունակէ՞ վառիլ։ Թէ անցա՞յ ցեղի մը մէջէ անանկ խոշոր ականջներով օժտուած՝ որոնց մէկը իրրև փոխանակ կը դործածեն և միւսով իրենդրիրենք կը ծածկեն։ Թէ տեսա՞յ մարդկային ցեղ մը որ ձիու երեսներ ունին, և կա՞յ երկիր մը ուր կիներ միայն կան և երբեք այլ մարդիկ չկան։"

Այս հարցումները դաղափար մը կու տան Հնդկաստանի խաւարին և տգիտութեան վրայ, մինչև անգամ այն պիսի անձերու տգիտութեան վրայ, որ Աւետարանով լուսաւորուած են, վասն դի անոնցմէ վաթսուն հօթանասուն հոդի մկրտուելու եկած էին։

Ուր որ կ'երթայ Աւետարանը, լոյս կը սփռէ, բայց երկար ժամանակ պէտք է ցրուելու փարատելու համար բոլոր մառախուղը որ դիզուած է հեթանոսութեան և խաւարի դարերուն մէջ։

ՄԵՂՔԻՆ ՀԱՃՈՑՔՆԵՐԸ

Մեղքին ճաշակներուն մէջ հաճոյքներ կան, բայց ժամանակի մը համար են միայն։ Փիչ առենէն հաճոյքները ցաւերու կը փոխուին, և մենք կը ցաւինք և դառնապէս կ'ողբանք մեր յիմարութիւններուն և ծուռ դործերուն վրայ։ Ցաւալի է դեռահաս անձերու համար որ իրենց կեանքերուն կէսը վատնեն անանկ բաներու որ վիշտ պիտի ըլլան միւս կէսին—մէջ։ Շատ մը աւելի աղէկ է մեր օրերն անցնել անանկ բաներով որոնց համար ուրախ պիտի ըլլանք որչափ ժամանակ որ ապրինք։ Մարդ չատ յիմար ըլլալու է որ տուն մը չինած առենը չաբաթներ ու ամիսներ վատնէ հիմ մը դնելու համար, զոր վերջը պիտի փլցնէ տան չինուելէն առաջ։ Նոյնքան յիմար է այն տղան ալ որ ծուռ դործերով կը սկսի կեանքը, և կը յուսայ ապաշխարել և բարի ըլլալ յետոյ։ Ծուռ հիմ կը դնէ, և վերջը երբ ա՛լ ուշ է և ժամանակ չկայ զանիկա փլցնելու, Թերևս պիտի տեսնէ իր սխալը և հասկնայ թէ իր կեանքը պարապ տեղը վատնած և կործանած է։

ԿԱՅՍԸՐԸ ԵՒ ՌԱԲԲԻՆ

Տրայիանոս կայսեր համար շատ դժուար էր հաւատալ թէ Աստուած ամէն տեղ է և սակայն չերևնար մահկանացու աչքերու։ "Դուք կը սորվեցնէք ինձի," ըսաւ կայսրը Ռաբբի Յեսուին, "թէ ձեր Աստուածը ամէն տեղ է, և կը պարծենաք ալ թէ ձեր հետ և ձեր ազդին հետ կը բնակի. կ'ուզեմ տեսնել զանիկա։" "Աստուած իրաւ ամէն տեղ է," ըսաւ Ռաբբին, բայց չկրնար տեսնուիլ։ Մահկանացու աչքը կարող չէ նայիլ անոր փառքին վրայ։" Տրայիանոս չհամոզուեցաւ։ "Լաւ ուրեմն," ըսաւ Ռաբբին, "երթանք նայինք անոր դեսպաններէն մէկուն վրայ։" կէսօրին բաց տեղ մը գացին։ Արևը կը բոցավառէր իր չքեղութեամբ։ "Նայեցէք, ահա հոն է," ըսաւ Ռաբբին։ "Չեմ կրնար տեսնել, լոյսը կը խտղտէ աչքերս," ըսաւ կայսրը։ "Ի՛նչ. չէ՞ք կրնար դիմանալ անոր արարածներէն մէկուն լոյսին։ Հապա ինչպէս պիտի կրնաք նայիլ նոյն ինքն Աստուծոյ վրայ և ապրիլ։ Համոզուեցէք և հաւատացէք։"

Տարեկան բաժանորդագին 6 դահ. աթաթ, կանխիկ, ամէն տեղ։ Համար։

Ամերիկայի Միաձնարարաց Ընկերութեան կողմէն
Աբրահամեան Ձ. Ռ. կիրճն
Տնօրէն—Իր Խմբագիր Է. Ա. ՓԱՐՆԸՄ

ԿՈՍՏԱՆԴՆՈՒՊՈԼԻՍ
Ի ՏՊԱՐԱՆԻ Ս. ՓՐԿՈՒԹԵԱՆ
Ֆինճանճըլար-Պոդազճըհ Ա. Մէրճիման խան